

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. decyzją z 7.06.2017r. przyznał wnioskodawcy R. A. –(...)na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z 19.05.2017r. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 1.04.2017r., tj. od dnia złożenia wniosku o rentę, do 31.05.2020r. /decyzja k. 42 akt ZUS/.

W. odwołał się od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od daty złożenia wniosku o to świadczenie. Argumentował, że jego niezdolność do pracy ma związek z chorobą zawodową, podając, że decyzją nr (...) z 2.02.2012r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Ł. stwierdził u niego chorobę zawodową – alergiczne kontaktowe zapalenie skóry. Zaznaczył, że od tego czasu nie jest w stanie świadczyć pracy ze względu na stan zdrowia w tym chorobę zawodową. Wyjaśnił, że uprzednio pracował w charakterze technika dentystycznego, wykonując pracę zgodną z jego wykształceniem i kwalifikacjami. Argumentował, że w trakcie praktyki zawodowej nie wykonywał innych prac i nie ma innych umiejętności. Wskazał, że złożył pierwszy wniosek o rentę 15.03.2012r., wyjaśniając, że Sąd I instancji, a następnie Sąd Apelacyjny w sprawie VIII U 3082/12 zmienił zaskarżoną decyzję ZUS i przyznał mu prawo do renty w związku z chorobą zawodową. Podał, że obecnie przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi toczy się sprawa o rentę w związku z chorobą zawodową za następny okres na skutek apelacji od wyroku w sprawie VIII U 3066/14 przyznającego mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.05.2014r. na stałe. Konkludował, że błędna ocena ZUS zgromadzonego materiału dowodowego nie może skutkować odmową przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową /odwołanie k. 2-3/.

W odpowiedzi na w/w odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie wskazując, że skarżący wniosek ustalenie prawa o renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową złożył dopiero 28.06.2017r., jednocześnie akcentując, że Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 19.05.2017r. uznał wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 31.05.2020r., ubezpieczony nie złożył od niego sprzeciwu, wobec czego stało się ono podstawą do wydania decyzji z 7.06.2017r. ZUS podniósł, że przed Sądem Apelacyjnym toczy się sprawa III AUa 482/17 z odwołania wnioskodawcy od decyzji z 17.07.2014r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową /odpowiedź na odwołanie k. 6/.

Przedmiotowa sprawa zawisła przed tut. Sądem Okręgowym za sygn. VIII U 1485/17 /zarządzenie k. 1/.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. decyzją z 22.09.2017r. po rozpoznaniu wniosku z 28.06.2017r. odmówił R. A. –(...)prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) z dn. 2.02.2012r., argumentując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 15.09.2017r. ustaliła, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.05.2020r. lecz niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową /decyzja k. 49 akt ZUS/.

W. odwołał się od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od daty złożenia wniosku o to świadczenie, podnosząc na uzasadnienie swojego roszczenia tożsamą argumentację, jak w odwołaniu od decyzji z 7.06.2017r. /odwołanie k. 2-3 załączonych akt VIII U 2181/17/.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie /odpowiedź na odwołanie k. 4-5 załączonych akt VIII U 2181/17/.

Przedmiotowa sprawa zawisła przed tut. Sądem Okręgowym za sygn. VIII U 2181/17 /zarządzenie k. 1 załączonych akt VIII U 2181/17/.

Postanowieniem z 8.01.2018r. połączono sprawę VIII U 2181/17 ze sprawą VIII U 1485/17 do łącznego rozpoznania /postanowienie k. 7 załączonych akt VIII U 2181/17/.

Na rozprawie w dn. 20.08.2018r. –bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – pełnomocnik wnioskodawcy cofnął odwołanie od decyzji z 7.06.2017r. i podtrzymał odwołanie od decyzji z 22.09.2017r., wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, natomiast pełnomocnik ZUS wyraził zgodę na cofnięcie odwołania od decyzji z 7.06.2017r. i wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z 22.09.2017r. /e-prot. z 20.08.2018r.: 00:01:48, 00:02:19, 00:02:29, 00:06:25, 00:08:34, 00:08:41/.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. A. -(...)(urodz. (...)) ma obecnie 56 lat, z zawodu jest technikiem dentystycznym, pracował przez wiele lat w wyuczonym zawodzie. niesporne, a nadto wywiad zawodowy k. 7 plik II w aktach ZUS/.

Do 24.04.2012r. wnioskodawca pobierał świadczenie rehabilitacyjne /niesporne/.

Po raz pierwszy odwołujący wystąpił 15.03.2012r. z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ł. z 2.02.2012r. tj. alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk wymienioną pod poz. 18 pkt 1 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. Nr 105, poz. 869). W uzasadnieniu wskazano, że R. A. -(...)był zatrudniony na stanowisku technika dentystycznego i są podstawy do uznania związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym schorzeniem a wykonywaną pracą /niesporne, a nadto decyzja Nr (...) k 7- 8 i k. 106-108 plik II w aktach ZUS, orzeczenie o rozpoznaniu choroby zawodowej k. 109 -110 plik II w aktach ZUS, wywiad zawodowy k. 7 plik II w aktach ZUS/.

Decyzją z 29.06.2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. A. - (...)prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy związku z chorobą zawodową, argumentując, że komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 26.06.2012 r. nie stwierdziła u ubezpieczonego istnienia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową ustaliła natomiast częściową niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 31.05.2014r. /decyzja ZUS k 65 akt rentowych ZUS/.

Od powyższej decyzji ZUS wnioskodawca złożył odwołanie wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. /odwołanie k. 1-3 plik I w aktach ZUS/.

Sprawa zainicjowana w/w odwołaniem zawisła przed Sądem Okręgowym za sygn. VIII U 3082/12 /niesporne/.

W wyniku rozpoznania odwołania od w/w decyzji z 29.06.2012r. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 25.07.2013r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał R. A.(...) prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową poczynając od 15.03.2012 r. do 30.04.2014 r. /niesporne, a nadto wyrok k. 19 plik I w aktach ZUS/.

Na skutek apelacji organu rentowego od w/w wyroku Sąd Apelacyjny w Łodzi prawomocnym wyrokiem z 15.07.2015r. w sprawie III AUa 1942/13 na podstawie art. 100 ust. 2 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) w zw. z art. 386 par. 1 k.p.c., zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego w Łodzi w ten tylko sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 25.04.2012r. z uwagi na to, że wnioskodawca do 24.04.2012r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne, a w pozostałym zakresie apelację oddalił /apelacja k. 24-26 plik I w aktach ZUS, wyrok wraz z uzasadnieniem plik II k. 1 -5 w aktach ZUS/.

W wykonaniu tego wyroku ZUS przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 25.04.2012r. do 30.04.2014 r. /niesporne/.

W dn. 29.04.2014 r. R. A. -(...)wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) z dnia 2 lutego 2012 r. /wniosek k.1-4 odwrot plik II akt ZUS/.

Lekarz orzecznik ZUS, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznał u ubezpieczonego: niedowład czterokończynowy wiotki, polineuropatię uwarunkowaną genetycznie,

chorobę C. – M. – T., zawroty głowy nieukładowe, zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego z przewlekłym zespołem bólowym, nadciśnienie tętnicze wyrównane, zaburzenia adaptacyjne. Orzeczeniem z 29.05.2014 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do 31.05.2017r. oraz określił, jako datę powstania niezdolności, czas trwania świadczenia rehabilitacyjnego. Lekarz orzecznik wskazał, że częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową. /opinia lekarska z 29.05.201 r. k.19 - 20 w dokumentacji orzeczniczo- medycznej ubezpieczonego, orzeczenie k.9 – 9 odwrót plik II akt ZUS/.

W związku ze zgłoszonym 9.06.2014r., sprzeciwem, sprawa R. A. – B. została skierowana do komisji lekarskiej ZUS /okoliczność bezsporna- sprzeciw k. 22 akt ZUS/.

Komisja lekarska ZUS, po przeprowadzeniu bezpośredniego badania ubezpieczonego oraz po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej rozpoznała u ubezpieczonego: niedowład czterokończynowy wiotki , polineuropatię uwarunkowaną genetycznie , chorobę C. – M. – T., zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, nadciśnienie tętnicze poddające się leczeniu. Orzeczeniem z 1.07.2014r. Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a następstwa choroby zawodowej uzasadniają przeciwwskazania stanowiskowe i nie są podstawą do ustalenia długotrwałej niezdolności do pracy /opinia Komisji lekarskiej z 1.07.2014r. k.45-46 w dokumentacji medycznej ubezpieczonego, orzeczenie k.12-12 odwrót plik II akt ZUS/ .

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej organ rentowy wydał decyzję z 14.07.2014r., mocą której Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. A. - B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy związku z chorobą zawodową /decyzja k.16 plik II akt ZUS/.

W. odwołał się od tej decyzji wnosząc o jej zmianę, poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową /okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

Sprawa z w/w odwołania zawisła przed Sądem Okręgowym w Łodzi za sygn. VIII U 3066/14 / okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

Sąd Okręgowy w Łodzi nieprawomocnym wyrokiem z 8.02.2017r., sygn. VIII U 3066/14, zmienia zaskarżoną decyzję ZUS z 14.07.2014r. i przyznał R. A.-B. prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 1.05.2014 r. na stałe /okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

W wyniku wniesienia przez organ rentowy apelacji od w/w wyroku przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi zawisła sprawa za sygn. III AUa 482/17 /okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

Wyrokiem z 11.01.2018r. Sąd Apelacyjny w Łodzi po rozpoznaniu sprawy III AUa 482/17 na skutek apelacji ZUS od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 8.02.2017r. sygn. akt VIII U 3066/14, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania /okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

Obecnie na skutek w/w wyroku Sądu Apelacyjnego przed Sądem O. toczy się postępowanie, w którym ponownie za sygn. VIII U 569/18 jest rozpoznawane odwołania ubezpieczonego od decyzji ZUS z 14.07.2014r. /okoliczność niesporna, a nadto znana Sądowi z urzędu – dane z systemu Sędzia 2/.

Decyzją z 28.08.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał R. A. B. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 1.03.2014 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek do 31.05.2017r./decyzja k.44 – 45 odwrót plik I akt ZUS/.

W dn. 19.04.2017r. odwołujący złożył wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres /wniosek k.79 akt rentowych ZUS/.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z 19.05.2017r. uznał wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 31.05.2020r. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy niedowład czterokończynowy wiotki, polineuropatię uwarunkowaną genetycznie, chorobę C. M. T., zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, nadciśnienie tętnicze poddające się leczeniu /orzeczenie k. 81 plik rentowy w aktach ZUS, opinia k. 120-121 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/.

W. otrzymał w/w orzeczenie 19.05.2017r. i nie złożył od niego sprzeciwu /niesporne, orzeczenie k. 81 verte akt rentowych ZUS/.

W efekcie ZUS wydał pierwszą zaskarżoną decyzję z 7.06.2017r. na mocy której przyznał wnioskodawcy R. A. – (...) na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z 19.05.2017r. prawo do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia od 1.04.2017r., tj. od dnia złożenia wniosku o rentę, do 31.05.2020r. /decyzja k. 42 akt rentowych ZUS/.

W dn. 28.06.2017r. odwołujący złożył wniosek o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową /wniosek k. 51 plik II w aktach ZUS/.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dn. 25.08.2017r. uznał wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 31.05.2020r. Ponadto Lekarz Orzecznik ZUS uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową do 31.05.2020r. i wskazał, że daty powstania częściowej niezdolności do pracy nie da się ustalić. Lekarz Orzecznik ZUS uznał także wnioskodawcę za całkowicie niezdolnego do pracy z ogólnego stanu zdrowia do 31.05.2020r. Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u wnioskodawcy niedowład czterokończynowy wiotki, polineuropatię uwarunkowaną genetycznie, chorobę C. M. T., zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, chorobę niedokrwienną sercacz (...) i angoplastyką w 2017r., dnę moczanową, nadciśnienie tętnicze poddające się leczeniu, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z zespołem bólowym /orzeczenie k. 45 plik II w aktach ZUS, opinia Lekarza Orzecznika ZUS k. 122-123 dokumentacja medyczna w aktach ZUS/.

Na skutek zgłoszenia zarzutu wadliwości w/w orzeczenia Lekarza O. Z., sprawa została przekazana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z 15.09.2017r. uznała, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy do 31.05.2020r. oraz, że całkowita niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z chorobą zawodową i że brak jest jakiegokolwiek niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Komisja Lekarska ZUS rozpoznała u wnioskodawcy niedowład czterokończynowy wiotki, polineuropatię uwarunkowaną genetycznie, chorobę C. M. T., zawodowe alergiczne kontaktowe zapalenie skóry, chorobę niedokrwienną sercacz (...) i angoplastyką w 2017r., dnę moczanową, nadciśnienie tętnicze poddające się leczeniu, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z zespołem bólowym /zgłoszenie zarzutu wadliwości k. 124 dokumentacji medycznej w akatach ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 48 plik II w aktach ZUS, opinia Komisji Lekarskiej ZUS k. 133-134 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/.

W efekcie ZUS drugą zaskarżoną decyzją z 22.09.2017r. po rozpoznaniu wniosku z 28.06.2017r. odmówił R. A. –(...)prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) z dn. 2.02.2012r., argumentując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 15.09.2017r. ustaliła, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.05.2020r. lecz niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową /decyzja k. 49 akt ZUS/.

W sądowym badaniu neurologicznym u wnioskodawcy rozpoznano niedowład kończyn dolnych w przebiegu choroby C. M. T.. Zgodnie z wiedzą neurologiczną w/w choroba jest samoistna uwarunkowana genetycznie. Z perspektywy neurologicznej wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy zarobkowej z powodu utraty zdolności

do wykonywania jakiegokolwiek pracy okresowo do końca maja 2020r. bez związku z chorobą zawodową. /opinia biegłego neurologa k. 12-13/.

W sądowym badaniu alergologicznym u wnioskodawcy rozpoznano kontaktowe zapalenie skóry w remisji. Według oceny alergologicznej u odwołującego skóra jest wolna od zmian wypryskowych, stan alergologiczny jest stabilny i wyrównany. Ze względów alergologicznych wnioskodawca nie jest całkowicie, ani częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. /opinia biegłego alergologa k. 21/.

W sądowym badaniu dermatologicznym rozpoznano, że wnioskodawca od kilku lat choruje na wyprysk przewlekły skóry z alergią wieloważną występująca w środowisku pracy w/w. W dacie badania sądowno-dermatologicznego w dn. 19.03.2018r. u wnioskodawcy występowały zmiany skórne obu rąk, przedramion ze stanem zapalnym powodującym wzmożone rogowacenie skóry, świąd i ból przy ucisku, a podobne zmiany występowały na podudziach, grzbietach stóp. Zgodnie z kryteriami dermatologicznymi takiego stanu nie można zaliczyć do remisji. Według oceny dermatologicznej stan zdrowia odwołującego mimo leczenia nie uległ znaczącej poprawie. Z perspektywy dermatologicznej wnioskodawca jest osobą, która utraciła w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Schorzenie dermatologiczne kwalifikuje skarżącego do częściowej okresowej niezdolności do pracy w związku z rozpoznaną chorobą zawodową w lutym 2012r. od 1.05.2014r. do 31.12.2020r. Rozpoznana choroba zawodowa oraz nasilenie się okresowo zaostrzenia choroby skóry wywołane alergenami uczulającymi są jednoznacznym dowodem na utratę przez wnioskodawcę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Stwierdzona przez ZUS częściowa niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową do kwietnia 2014r. nie ustąpiła u skarżącego. Według oceny biegłego lekarza specjalisty dermatologa podstawową kwalifikacją u wnioskodawcy jest wykształcenie i wieloletnia praca zawodowa jako technika dentystycznego, zatem przekwalifikowanie do innego zawodu jest trudne, ze względu na alergeny występujące na wielu stanowiskach pracy, gdzie występują m.in. narzędzia chromowane i niklowane, również praca w środowisku mokrym jest też przeciwwskazana. Rokowania co do całkowitego wyleczenia nasilonych alergicznych zmian skórnych, jest trudne biorąc pod uwagę wiek i rodzaj schorzenia skarżącego /podstawowa pisemna opinia biegłego dermatologa k. 50, uzupełniająca pisemna opinia biegłego dermatologa k. 69 /.

W. z powodu choroby skóry – alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk leczy się od wielu lat w specjalistycznej poradni dermatologicznej /niesporne, a nadto zaświadczenie k. 26 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/.

Z dotychczasowego leczenia dermatologicznego odwołującego wynika, że u wnioskodawcy występują dość często zaostrzenia procesu chorobowego - zmiany skórne o charakterze wysypek alergicznych na rękach i na innych częściach ciała. Związek przyczynowy z chorobą zawodową jest bezsporny. Odwołujący został dokładnie przebadany w kierunku choroby zawodowej skóry i stwierdzono nadwrażliwość na kilka alergenów, z którymi miał kontakt w środowisku pracy –chrom, nikiel, kobalt, metakrylany. W. mimo, że odsunięty od bezpośredniego kontaktu z tymi i substancjami to jednak ma styczność (mimo profilaktyki) z nimi w życiu codziennym a to skutkuje występowaniem zmian skórnych. W związku z tym ubezpieczony nie może pracować zgodnie ze swoim kwalifikacjami na stanowisku pracy – technika dentystycznego, gdzie nabył chorobę zawodową skóry, gdyż mogłoby to spowodować naostrzenie zmian skórnych nie tylko na rękach, ale i uogólnionych. U skarżącego okresy remisji, które są stwierdzane w niektórych badaniach mają względne znaczenie do oceny zdolności pracy, gdyż kontaktowe alergiczne zapalenie skóry ma częste okresy remisji, jak i częste okresy zaostrzeń. Odwołujący w związku z chorobą zawodową – alergicznym kontaktowym zapaleniem skóry rąk- jest częściowo niezdolny do pracy, gdyż utracił zdolność w związku ze swoimi kwalifikacjami /opinia biegłego specjalisty chorób skórnych lek med. Z. J. w sprawie VIII U 569/18/.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu dokumenty zalegające w załączonych aktach ZUS-owskich, jak i na podstawie opinii biegłych lekarzy o specjalnościach właściwych dla oceny schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, tj. neurologa, alergologa i dermatologa. Ponadto Sąd dopuścił w poczet materiału dowodowego opinię biegłego sądowego specjalisty chorób skórnych Z. J. ze sprawy VIII U 569/18, która również toczy się przed tut. Sądem w sprawie z odwołania ubezpieczonego od decyzji z 14.07.2014r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, a w której to opinii wnioski końcowe są zbieżne z wnioskami biegłej sądowej

z zakresu dermatologii i medycyny pracy I. D. w opinii sporządzonej na użytek n/n sprawy. Wszyscy biegli określili schorzenia występujące u badanego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, odnosząc swą ocenę do jego kwalifikacji zawodowych.

Kluczowe okazały się opinie biegłych dermatologa I. D. i zaliczona w poczet materiału dowodowego w/w opinia specjalisty chorób skórnych Z. J., które co do konkluzji są zbieżne, zostały wyczerpująco uzasadnione, sporządzone je w oparciu analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie wnioskodawcy, a końcowe wnioski orzecznicze wynikają w sposób logiczny z treści tych opinii. W ocenie Sądu nie ma podstaw do tego by podważać moc dowodową w/w opinii biegłych, a kwestia niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową wnioskodawcy – alergicznym kontaktowym zapaleniem skóry rąk- została dostatecznie wyjaśniona. W szczególności z opinii w/w biegłych wynika, że od kwietnia 2014r. wnioskodawca jest nadal w nieprzerwanym ciągu czasowym niezdolny do pracy w związku ze stwierdzoną chorobą zawodową. W/w biegli wypowiedzieli się jednoznacznie, że stanu skarżącego o zmiennym nasileniu objawów choroby zawodowej nie można traktować jako remisji, która mogłaby wpływać na ocenę jego niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, albowiem odwołujący –od wielu lat leczony dermatologicznie na chorobę zawodową tj. alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk- również w zwykłym, codziennym życiu stale jest narażony na kontakt z czynnikami alergicznymi, gdyż nie da się ich całkowicie wyeliminować, a nie tylko w środowisku pracy podczas wykonywania pracy technika dentystycznego. Powyższe wynika jasno z tej okoliczności (jak przekonująco uzasadniały swoje wnioski biegła dermatolog i biegła specjalista chorób skórnych), że pomimo odsunięcia wnioskodawcy od pracy technika dentystycznego i braku ekspozycji zawodowej to jednak nadal styka się on ciągle z tymi alergenami w życiu codziennym i nadal mimo systematycznego leczenia specjalistycznego z różnym nasileniem utrzymują się u niego zmiany zapalne skórne. Czynniki wywołujące te stany są alergenami zawodowymi dla wnioskodawcy, jednakże – z opinii w/w biegłych jednoznacznie wynika, że - nie da się ich usunąć ze środowiska codziennego odwołującego, wobec czego jest on na nie narażony stale choćby nie wykonywał pracy technika dentystycznego zgodnej z jego kwalifikacjami. W niniejszej sprawie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia miał fakt, że odwołujący był wysoko wykwalifikowanym pracownikiem, gdyż zarówno z wykształcenia, jak i wykonywanego zawodu był technikiem dentystycznym i nie wykonywał innych prac w okresie swojej aktywności zawodowej. Oceny istnienia (lub nie) jego częściowej niezdolności do pracy należało więc dokonywać przy uwzględnieniu faktu, że będąc z wykształcenia technikiem dentystycznym taką też - zgodną z poziomem swoich formalnych kwalifikacji - pracę faktycznie wykonywał w czasie swojej aktywności zawodowej i do tego też słusznie w/w biegłe sądowne odniosły się w swoich opiniach, co czyni zarzuty organu rentowego w tym zakresie polemicznymi.

W tym stanie rzeczy podnoszona w zarzutach do obu opinii biegłego dermatologa tj. podstawowej pisemnej i pisemnej uzupełniającej, przez ZUS kwestia remisji i możliwości wykonywania innej pracy niż technik dentystyczny przez skarżącego, nakazuje ocenić wniosek organu rentowego o dopuszczenie opinii innego biegłego dermatologa jako pozbawiony uzasadnionych podstaw, gdyż wszystkie okoliczności istotne dla sprawy zostały już w sposób wyczerpujący, staranny i rzetelny wyjaśnione w dotychczasowych opiniach biegłych, a organ rentowy nie wykazał wadliwości tych opinii.

Należy zauważyć, że dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z 15.02.1974 II CR 817/73 niepubl). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (wyroki SN z 5.06.2002r., I CR 562/74 LEX nr 7607; z 4.08.1999 r. I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona, która

wnioskuje o przeprowadzenie dowodu. W ocenie Sądu zarzuty organu rentowego stanowiły jedynie polemikę z wnioskami biegłego I. D. i jako takie nie mogły odnieść zamierzonego skutku. Zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecnictwem Sądu Najwyższego - które Sąd Okręgowy orzekający w n/n sprawie w całości podziela – żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (tak SN w wyrokach z 9.01.2012r., I UK 200/11, z 20.10.1999r., II UKN 158/99, OSNAPiUS z 2001r/2/51, z 19.03.1997r., III CKN 211/97, OSNP 1998/1/24).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Postępowanie w sprawie z odwołania od decyzji z 7.06.2017r. podlegało umorzeniu, natomiast odwołanie od decyzji z 22.09.2017r. okazało się zasadne, skutkując zmianą tejże decyzji.

Wstępnie przypomnieć należy, że na ostatnim terminie rozprawy 20.08.2018r. pełnomocnik wnioskodawcy oświadczył, że cofa odwołanie od decyzji z 7.06.2017r., a pełnomocnik organu rentowego oświadczył, że wyraża na to zgodę. Wobec powyższego Sąd Okręgowy zważył, że cofnięcie pozwu (środka odwoławczego) należy do uprawnień powoda (odwołującego się) i jest wyrazem jego prawa do dysponowania przedmiotem procesu oraz przejawem odwołalności czynności procesowych. Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że cofnięcie odwołania w n/n sprawie nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa, ani nie narusza słusznego interesu ubezpieczonego, a zatem jest dopuszczalne (art. 203 § 4 k.p.c. i art. 469 k.p.c.).

Zgodnie z art. 355 §1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec skutecznego cofnięcia przez wnioskodawcę odwołania od decyzji z 7.06.2017r. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 355 §1 k.p.c., umorzył postępowanie w tym zakresie, o czym orzekł w pkt. 3 sentencji wyroku.

W tym stanie rzeczy przedmiotem merytorycznego rozpoznania pozostało odwołanie wnioskodawcy od drugiej zaskarżonej decyzji z 22.09.2017r., którą ZUS odmówił R. A. –(...)prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną decyzją nr (...) z dn. 2.02.2012r., argumentując, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 15.09.2017r. ustaliła, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31.05.2020r. lecz niezdolność ta nie pozostaje w związku z chorobą zawodową

Odwołanie to zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U z 2009r., nr 167, poz. 1322 ze zm.), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Za chorobę zawodową uważa się chorobę określoną w wykazie chorób, o którym mowa w art. 237 §1 pkt 2 k.p., jeśli została spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy lub sposobem wykonywania pracy.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z 30.06.2009r. w sprawie chorób zawodowych (Dz.U. Nr 105 poz. 869), uprawnionymi do wydania decyzji w zakresie stwierdzenia choroby zawodowej są Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny a w przypadku odwołania się od jego decyzji, Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny. Orzekają oni o istnieniu choroby zawodowej pod warunkiem wystąpienia jednocześnie dwóch przesłanek: zostanie rozpoznana przez uprawnione jednostki służby zdrowia choroba określona w załączniku do w/w rozporządzenia oraz zajdzie związek pomiędzy tą chorobą a działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy. Decyzja Państwowego Inspektora Sanitarnego jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244§1 k.p.c. w zakresie

dotyczącym stwierdzenia istnienia lub nieistnienia choroby zawodowej i elementem niezbędnym do możliwości dochodzenia roszczeń z tytułu choroby zawodowej (zob. wyrok SN z 24.06.2008r. I PK 295/07).

Samo stwierdzenie istnienia choroby zawodowej nie jest jednak jednoznaczne z istnieniem niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową, a co za tym idzie, powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu choroby zawodowej (zob. uchwała SN z 16.06.1994r., II PZP 4/94, OSNP 1994/11/170).

Niezbędne jest przy ubieganiu się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy przed organem rentowym, stwierdzenie choroby zawodowej decyzją Państwowego Inspektora Sanitarnego oraz wystąpienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy istniejącą chorobą zawodową a istnieniem niezdolności do pracy.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, zważył, że decyzją nr (...) Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Ł. z 2.02.2012r. stwierdzono u wnioskodawcy chorobę zawodową, tj. alergiczne kontaktowe zapalenie skóry rąk - wymienioną pod poz. 18 pkt 1 wykazu chorób zawodowych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z 30.06.2009r. w sprawie chorób zawodowych (Dz.U. Nr 105, poz. 869) i uznano, że w przypadku R. A. -(...) który był zatrudniony na stanowisku technika dentystycznego istnieje związek przyczynowy pomiędzy w/w schorzeniem a wykonywaną pracą.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /art. 17 ust. 1 w/w ustawy/.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz. 1270 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: 1/ jest niezdolny do pracy; 2/ ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; 3/ niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art.12 w/w ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1)stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji; 2)możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art.13 ust.1 ww. ustawy).

W definicji niezdolności do pracy, ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej, jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie tylko jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy w ogóle, z uwzględnieniem rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych.

Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy nie jest kryterium niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 w/w ustawy. Brak możliwości wykonywania dotychczasowej pracy nie jest wystarczający do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy, gdy jest możliwe podjęcie innej pracy (w swoim zawodzie, bez przekwalifikowania lub gdy rokowanie co do przekwalifikowania jest pozytywne). Niezdolność do wykonywania dotychczasowej pracy

jest warunkiem koniecznym do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ale nie jest warunkiem wystarczającym jeżeli wiek, poziom wykształcenia, predyspozycje psychofizyczne dają podstawy do uznania, że jest możliwe podjęcie pracy w zawodzie albo po przekwalifikowaniu.

W wyroku z 8.09.2014r. (I UK 431/14, Legalis nr 1330112) Sąd Najwyższy wskazał, że „doniosłe znaczenie w konstrukcji częściowej niezdolności do pracy (której definicję zawiera art.12 ust.3 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) ma podkreślenie, że chodzi o ocenę zachowania zdolności do wykonywania nie jakiegokolwiek pracy, lecz pracy „zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji”. R. legis wyodrębnienia tej przesłanki stanowi wyeliminowanie sytuacji, w których ubezpieczeni o wyższych kwalifikacjach po utracie zdolności do ich zarobkowego wykorzystania zmuszeni byłiby podjąć pracę niżej kwalifikowaną, do której zachowali zdolność, wobec braku środków do życia. O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, ale ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami.

W rozpoznawanej sprawie, gdzie spór dotyczył tego czy wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że występujące u wnioskodawcy schorzenie w postaci alergicznego kontaktowego zapalenia skóry rąk jest chorobą nieuleczalną, która przebiega z okresowymi zaostrzeniami i remisjami, a odwołujący poddający się od wielu lat systematycznemu specjalistycznemu leczeniu dermatologicznemu, nadal mimo braku ekspozycji w pracy zawodowej w charakterze technika dentystycznego ze zmiennym nasileniem nieprzerwanie się u niego utrzymują. Co więcej, ze zbieżnych w swych wnioskach opinii biegłych dermatologa I. D. i specjalisty chorób skórnych Z. J. wynika, że czynniki alergiczne są stale występujące nie tylko w środowisku pracy technika dentystycznego, ale odwołujący styka się z nimi ciągle w życiu codziennym i czynników tych nie da się całkowicie wyeliminować. Skutkiem tego u wnioskodawcy stosującemu systematyczne od wielu lat leczenie dermatologiczne nadal występują zmiany skórne na rękach będące wynikiem choroby zawodowej, powodując częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawca ma obecnie 56 lat (urodził się (...)), z zawodu jest technikiem dentystycznym, pracował w swoim wyuczonym zawodzie i w okresie aktywności zawodowej nie wykonywał innej pracy niż pracy technika dentystycznego. Bezspornym jest fakt, że w pracy technika dentystycznego występują alergeny, na które uczulony jest wnioskodawca, a z opinii biegłego Z. J. wynika, że nie da się tych czynników alergicznych wyeliminować całkowicie z życia codziennego odwołującego, przez co jest on na nie narażony stale. Biegła I. D. stwierdziwszy u wnioskodawcy zmiany skórne obu rąk, przedramion ze stanem zapalnym powodującym wzmożone rogowacenie skóry, świąd i ból przy ucisku, a także występowanie podobnych zmian na podudziach, grzbietach stóp, uznała, że zgodnie z kryteriami dermatologicznymi takiego stanu nie można zaliczyć do remisji. Biegła dermatolog podkreśliła, że stan zdrowia odwołującego mimo systematycznego leczenia nie uległ znaczącej poprawie i z perspektywy dermatologicznej wnioskodawca jest osobą, która utraciła w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, stwierdzając w konkluzji, że schorzenie dermatologiczne kwalifikuje skarżącego do częściowej okresowej niezdolności do pracy w związku z rozpoznaną chorobą zawodową w lutym 2012r. do 31.12.2020r. W swojej opinii biegła dermatolog słusznie odniosła się jako do podstawowej kwalifikacji u wnioskodawcy do jego wykształcenia i wieloletniej pracy zawodowej w charakterze technika dentystycznego. Zdaniem Sądu należy uznać, że wnioskodawca ma wysokie kwalifikacje. W tym stanie rzeczy Sąd w oparciu o opinię biegłej dermatologa uznał, że przekwalifikowanie odwołującego do innego zawodu jest trudne, ze względu na alergeny występujące na wielu stanowiskach pracy, gdzie występują m.in. narzędzia chromowane i niklowane, jak również z uwagi na to, że praca w środowisku mokrym jest także przeciwwskazana, a w oparciu o opinię biegłego specjalisty chorób skórnych badając tę kwestię uwzględnił także i to, że alergeny zawodowe dla wnioskodawcy występują w jego życiu codziennym stale i nie można ich zupełnie wyeliminować, wobec czego skarżący jest na nie nieustannie narażony. Z opinii biegłego dermatologa wynika przy tym, że rokowania co do całkowitego wyleczenia nasilonych alergicznych zmian skórnych jest trudne biorąc pod uwagę wiek i rodzaj schorzenia skarżącego. Uwzględniając zatem wnioski w/w biegłych sądowych, dotychczas wykonywaną pracę przez wnioskodawcę, jego kwalifikacje jako technika dentystycznego, charakter dolegliwości, fakt, że jest stale narażony na czynniki alergiczne, które

spowodowały u niego chorobę zawodową, stanowiących podstawę orzeczenia niezdolności wnioskodawcy do pracy - czyli alergiczne kontaktowe zapalenie skóry – rąk i jednocześnie ciągle narażenie na zawodowe czynniki alergiczne w życiu codziennym, których nie da się na stałe wyeliminować mimo braku ekspozycji zawodowej na nie, zdaniem Sądu, należy uznać, że wnioskodawca w znacznym stopniu utracił zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji oraz do uzyskania innych kwalifikacji i wykonywanie pracy innej niż dotychczas.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§2 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał R. A.-B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od 1.06.2017 r. do 31.12.2020r.

Na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, Sąd Okręgowy zasądził w pkt. 2 sentencji wyroku od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego 180 zł, ustalając ich wysokość na podstawie §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie do wniesienia apelacji, jednocześnie wypożyczając akta emerytalne i zobowiązując do ich zwrotu w razie złożenia apelacji.

A.P.